

Traducere din limba engleză și note
de Diana Trăncuță

LITERA

București
2021

∞ 1 ∞

BETHESDA, MARYLAND

8 septembrie, 21:37

Julia Morrell Waters nu e o femeie răbdătoare. La mai puțin de cinci minute după ce am citit biletul de la ea, prin care îmi urează bun-venit în Coloana a Cincea, un tip cu o cutie de pizza bate la ușa lui Katherine. Pe capacul cutiei e lipit un mesaj scris pe același tip de hârtie ca biletul de bun-venit: „Max te va aduce la mine. Ieși prin spate. Sari peste gard. El te va lua de pe strada alăturată. Vino singură. JMW.“

- Nu pleacă singură, îi spune Connor.

Lui Max mai că-i ies ochii din orbite. Înhață cutia de la Connor, scoate un pix din buzunar și mângălește cuvântul „microfoane!!!“ pe spatele biletului. Îl împinge spre mine, apoi arată către bucătărie și curtea din spate, ca și cum discuția e încheiată.

Nu e. Îi smulg pixul din mână și scriu: „Tot nu vin singură.“

Trey se uită la Katherine, care încă stă pe canapea, apoi la Connor. Amândoi încuviințează. După aceea se bate pe piept și arată spre mine.

Max face doi pași amenințatori în direcția mea și, judecând după expresia feței, sunt sigură că ar fi încercat să mă azvârle pe umărul lui dacă Trey și Connor nu s-ar fi îndreptat spre el, amândoi în același timp. Într-un fel, mi-aș fi dorit să nu o facă. Tipul ăsta trebuie să-și bage mințile-n cap și, pentru început, nu i-ar strica să fie culcat la pământ de-o fată pe jumătate cât el.

E clar că nu gândește lucid. Conform instrucțiunilor Juliei, ar trebui să ies prin spate. În cazul în care casa ar fi supravegheată, va părea suspect că băiatul care livrează pizza s-a întors la mașină însoțit, și încă de cineva luat pe sus, care se zbate să scape.

Bineînțeles că Daphne a simțit tensiunea din încăpere. Latră din nou și, imediat ce Katherine îi desface lesa, vine lângă mine, mârâind încet.

Max dă din cap, ca și cum vrea să ne transmită că nu suntem deloc rezonabili, apoi scoate ceva din buzunar. Daphne mârâie din nou.

– Ține-ți câinele, bine? Trebuie să sun la sediu să văd ce s-a întâmplat cu comanda ta.

Mă așez în genunchi și îmi pun un braț în jurul lui Daphne. Ea se mai relaxează nițel, dar tot cu ochii pe el stă.

Așteptăm. În cele din urmă, vorbește la telefon:

– Îmi zic că au comandat *două*. Nu doar una. Max ascultă o clipă, apoi se uită la noi patru – cinci, dacă o punem la socoteală pe Daphne – și zice: Nu, nu cred că merge așa...

Bine... da. Vără telefonul înapoi în buzunar. Două să fie. Mă întorc imediat cu cealaltă pizza.

Connor zice:

– Sigur. Nicio problemă. Dar o primim pe gratis, nu? Din moment ce-ai încurcat comanda.

Max își dă ochii peste cap.

– O să-mi întreb șeful. Mă privește lung, apoi se uită din nou spre ușa de la bucătărie și dispare.

Trey și cu mine urmăm instrucțiunile de pe bilet și ne furișăm prin spate. Sărim peste gard și ne înghesuim prin gardul de chiparoși al vecinului, apoi vedem mașina cu Valenzia așteptând lângă trotuar. Max vorbește din nou la telefon, ațintindu-ne cu privirea prin geamul deschis de pe partea șoferului.

Mașina e o rablă veche, roșie. Cred că a fost cândva un taxi, pentru că are un panou despărțitor între locurile din spate și cele din față. După ce urcăm, Max se întoarce și se uită prin deschizătura panoului.

– Bun, uitați cum stă treaba. Poți merge cu ea, dar va trebui s-aștepți în mașină până iese. Din motive de securitate.

– Nu. Trey deschide portiera și dăm să ieșim.

– Stați, stați, zice Max, ridicând mâna. Așteptați un minut.

Până la urmă ajungem la un compromis. Max ne confiscă telefoanele și rucsacul meu. Trey poate intra în clădire, dar nu și în biroul unde mă întâlnesc cu doamna Waters. Nu mă dau în vânt după niciuna dintre clauzele astea, dar

câtă vreme am cheia CRONOS, pot să fug după ajutor dacă dăm de necaz.

Geamurile mașinii sunt atât de fumurii, încât abia dacă se vede prin ele. Când Trey spune că nu crede că e legal să fie așa de întunecate, Max mormăie ceva. Sunt sigură că am trecut de Beltway acum câteva minute, dar asta nu mă ajută să-mi dau seama unde suntem mai exact. Un drum de douăzeci de minute înseamnă că am putea fi în D.C., Virginia de Nord, sau tot pe undeva prin Maryland.

Oprim în fața unui șir de case banale și mergem pe trotuarul banal spre o ușă banală. Numerele de pe ușă lipsesc.

Se vede că sufrageria e locuită. Măsuța de cafea e plină de hârtii, plicuri, un manual de folosire a computerului și câteva romane polițiste. Trey se așază pe canapea, cu o carte de Janet Evanovich în mână. Apoi Max mă împinge într-un birou mic unde urmează să o întâlnesc pe lidera Coloanei a Cincea, un grup de rezistență în rândul cyriștilor, care ar putea să ne dea șansa de a opri dezastrul global pe care îl plănuiește bunicul meu.

∞.

– Fără supărare, încep eu, dorindu-mi imediat să mă fi abținut. Din proprie experiență, cuvintele astea chiar îi fac pe oameni să se supere. Dar nu te cunosc. Ar putea fi o capcană plănuită de Saul. În niciun caz n-am de gând să predau cheile sau altceva până nu sunt convinsă de contrariu.

Julia Morrell Waters își lasă ușor capul pe spate și mă privește fix. Felul în care arată îmi amintește de mama ei.

În ciuda pielii cu câteva nuanțe mai închisă și a faptului că e ceva mai plinuță, are aceeași ochi de un albastru intens. Și zâmbetul pare identic, deși l-am zărit în treacăt, la început, când mi-a mulțumit că i-am scos pe părinții ei din Georgia, în viață. Și cu toate că e cu vreo patruzeci de ani mai mare decât Delia pe vremea când am întâlnit-o ultima oară în Georgia, e evident că Julia a fost, în tinerețe, la fel de superbă ca mama ei.

Însă tonul vocii și atitudinea sunt sută la sută ale lui Abel Waters, cel puțin în momentul ăsta. Pentru că tocmai i-am pus la îndoială ordinele. Din nou. Direct, explicit și, de data asta, în fața ei.

Nu încerc să fiu combativă. Sunt doar epuizată și nu înțeleg de ce n-am putut să lăsăm întâlnirea asta pe a doua zi dimineață. Au trecut mai puțin de trei ore de când i-am văzut pe Abel, Delia și Kiernan ieșind din pivnița Marthei și intrând în mașina lui Simon, în Georgia anului 1938, cu cheile CRONOS pe care plecasem să le recuperez. Câteva ore de somn nu reprezintă o pretenție exagerată înainte să fiu forțată să intru într-un schimb de replici cu fiica lor. Și deși mă simt prost să țip la o femeie în vârstă, ea nu e deloc rezonabilă.

– Realizezi că am putea foarte ușor să luăm ce vrem, nu? întreabă Julia. Lucru și mai aproape de adevăr, dacă aș lucra cu fratele Cyr...

– Saul, zic eu printre dinții încleștați. A spus „fratele Cyrus“ de cel puțin șase ori în ultimele cincisprezece minute și începe să mă calce pe nervi. Numele omului e Saul Rand. Nu există niciun frate Cyrus.

Julia închide ochii și oftează.

– Da. Dar când lucrezi din interior, încercând să dobori o organizație paranoică și uriașă precum Cyrist International, înveți să acționezi cu grijă. E o idee bună să te obișnuiești să-i spui maniacului de la conducere pe numele care nu-ți va aduce moartea. Pentru că asta fac ei, să știi. Omoară oameni, mai ales când își doresc lucruri pe care aceștia refuză să le dea de bunăvoie. Nu te roagă frumos.

Aș zice că nici Julia „n-a rugat frumos“ pe nimeni. A fost mai degrabă un ordin să predăm totul Coloanei a Cincea. Cheile pe care le-am obținut, informațiile pe care le avem, mostra de la Six Bridges. Totul.

– Bine, zic eu. Spune-i cum vrei. Și da, la fel ca oamenii lui Saul, sunt sigură că ai putea să dai buzna și să iei tot ce vrei. Dar ține minte că ne-am împotrivi și, dacă i-ai face rău vreunuia dintre noi, posibilitatea ca eu să lucrez cu tine ar dispărea.

O privesc cu atenție pe Julia în timp ce vorbesc, pentru că joc la cacealma. Coloana a Cincea ar putea să aibă propria armată restrânsă de călători în timp, la fel ca Saul. Singurele lucruri de care ar avea nevoie ca să oprească Selecția ar fi cheile și informațiile pe care le-am strâns până acum. Dar ceva din ochii Juliei îmi spune că nu e așa. Și având în vedere atitudinea lor de până acum, cred că ar fi făcut exact ce mi-a spus mai devreme: ar fi dat buzna și ar fi luat ce voiau, dacă nu se sinchiseau de ajutorul meu. Și singurul lucru pe care cred că îl am de oferit e abilitatea mea de a folosi cheia.

De fiecare dată când vorbesc, Julia bate cu două degete în masă, într-un ritm tăcut, dar regulat. Pare că așteaptă să continui, așa că adaug:

– Sau poate aveți deja totul sub control? Kiernan...

Are o expresie ciudată când rostesc numele, dar nu mă întrerupe.

– Kiernan era sigur că acele chei pe care le au cyriștii sunt de pe vremea părinților tăi, din viitor, și le aparțineau istoricilor care n-au fost pe teren în ziua aia. Asta e ipoteza de la care plecăm?

Încuviințează, dar continuă să bată darabana în birou. Văd o rolă de bandă adezivă și rezist impulsului de a mă ridica și de a-i lipi degetele de brațul scaunului.

Mă rezum la a-mi aținti privirea asupra lor până când se oprește. Apoi întreb:

– Și ai nevoie de ajutorul meu pentru a recupera acele chei?

– Ar... ușura situația, recunoaște ea.

– Bine, atunci. Dacă vrei să cooperez, o vom face în termenii mei.

– Și care sunt aceștia, mai exact?

N-am avut timp să mă gândesc atât de departe, așa că decid să fiu evazivă.

– Mai întâi, eu hotărâsc cine face parte din echipa mea. Vreau să fiu înconjurată de oameni pe care-i cunosc, în care am încredere.

– Deja ne-am ocupat. În dosarul tău erau trecute numele lui Harvey Tilson și al fetei Singleton.

– Ce dosar? Cine ți-a dat informația asta?

– Părinții mei. Mama, de fapt, odată ce am înțeles că vom avea nevoie de ajutorul tău ca să oprim lucrurile.

Mă gândesc la noaptea petrecută în casa Marthei, când Abel a spus că ne trebuie aliați. Nu-mi amintesc să-l fi menționat pe Tilson, deși tot ce se poate. Dar Charlayne? De ce-aș fi zis ceva despre ea?

– Tot nu mi-e clar cu ce ne-ar ajuta Singleton, zice Julia, ca și cum îmi citește gândurile. Dar Tilson și tânărul sunt niște atuuri categorice.

OK... acum are sens. Prin „tânăr“, se referă la Kiernan, iar el știa despre Tilson și despre Charlayne.

– Așadar, altcineva? întreabă Julia. Pe cine să mai aducem care să te facă să te simți în largul tău și protejată?

Mă enervează tonul ei, dar trec cu vederea.

– Katherine, Connor și Trey. Părinții mei...

– De ce? Mama ta nici nu știe nimic despre toate astea.

– Ai dreptate. Nu știe. Dar o să afle în curând.

– Nu, Kate, spune ea, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Înțeleg și apreciez faptul că te preocupă binele mamei tale. Dar avem o întreagă echipă ce le asigură protecție lui Prudence și lui Deborah. Mama ta e pe mâini bune, iar planul pe care l-am stabilit e condiționat de discreție. E prea riscant pentru noi să-ți permitem să te abați de la grafic pentru genul ăsta de problemă personală.

Dau din cap cu hotărâre.

– Nu. Mama trebuie să știe ce se petrece și eu trebuie să fiu cea care-i spune. Nu e vorba că n-am încredere în echipa voastră de securitate. Partea asta nu e tocmai sinceră, pentru că nu sunt sigură că *am* încredere. Doar că nu

mă voi putea concentra la altceva până când nu o văd acasă. Plec de dimineață. Katherine e de acord...

– Opinia lui Katherine nu e relevantă aici! Julia se oprește și inspiră adânc. Are același ton autoritar, dar ceva mai puțin răutăcios când continuă: Din ce mi s-a spus, e mult prea bolnavă ca să ia decizii logice. Sinceră să fiu, având în vedere relația ei din trecut cu fratele Cyrus, nu sunt sigură că deciziile bune au fost vreodată punctul ei forte. Dar lăsând asta la o parte, nu e deloc surprinzător că ar pune binele fiicei ei mai presus de cauză.

Poate că Julia nu e surprinsă, dar eu am fost. Imediat ce Connor mi-a spus că au găsit un loc în care mama și Prudence s-ar putea afla joi, am început să fixez puncte stabile în Londra, fiind pregătită de plecare. Katherine m-a temperat, amintindu-mi că trebuie să mă odihnesc mai întâi, ca să mă asigur că ajung acolo cu mintea limpede. Dar tot ea m-a ajutat să găsesc cel mai apropiat punct stabil de hotelul în care stătea mama și momentul cel mai potrivit în care să fac saltul. Tocmai începuserăm să discutăm datele concrete ale saltului când Max a bătut la ușă.

Într-adevăr Katherine e bolnavă și, da, deciziile ei sunt oarecum suspecte în acest moment. Ba chiar o să recunosc că am avut aceleași rețineri ca Julia, legate de relația lui Katherine cu Saul. Dar mă scoate din sărite s-o aud pe femeia asta – o străină – cu câtă ușurință o blamează pe Katherine.

– Ceea ce mă face să trec la a doua condiție, zic eu. Nu *tu* decizi ale cui opinii contează. Katherine și-a sacrificat o mare parte din viață încercând să repare dezastrul pe care l-a creat Saul.

– La fel ca mine.

– Poate că da, zic eu. Dar Katherine are un avantaj pe care tu nu-l ai când vine vorba despre deciziile care mă vizează. Katherine mă *cunoaște*. Știe că nu voi putea să mă concentrez pe ce ai nevoie să fac, dacă sunt îngrijorată pentru mama. Și din moment ce am terminat aici, mă duc acasă să mă odihnesc. Am dormit doar câteva ore în ultimele zile. Apoi plec la Londra. Prudence și mama...

– Da, da, zice Julia, fluturând din mână. Știu. Se vor caza la County Hall Marriott poimăine. Camere alăturate, etajul patru. Cum îți spuneam, le monitorizăm fiecare pas, chiar și convorbirile private. De fapt, deja pot să-ți spun că vor sta trei zile și apoi...

– Ce rost are să ne contrazicem pe tema asta? zic, ridi-când tonul. Care-i problema? Pot să folosesc cheia. În caz că timpul e scurt, odată ce văd că mama e în siguranță, o să fac saltul înapoi chiar la ora și în minutul în care suntem acum, dacă insiști.

– Nu asta-i ideea, Kate. Suntem îngrijorați ca nu cumva ce-ai putea face sau spune la Londra să-i pună în gardă pe oamenii lui Cyrus. Și ei o supraveghează pe Prudence. De fapt, unul dintre oamenii lui călătorește adesea cu Prudence, ca să stea cu ochii pe ea și să le dea raportul lui Simon și lui Cyrus despre activitățile ei. Ea... Julia se uită în jos și răsfoiește hârtiile din fața ei. Să spunem doar că Prudence e prea bolnavă ca să-și dea seama că e jucată pe degete.

Sunt pe cale să întreb cine e bărbatul, dar apoi mă prind.

– Kiernan? Nu. Nu e de partea lui Saul. Sau a lui Prudence. Măcar în privința asta ai dreptate. Kiernan e de partea *noastră*. De la ea doar obține informații. Și de la Saul.

Julia îmi aruncă un zâmbet infatuat.

– Tata mi-a spus că e posibil să crezi asta. Dar te înșeli. Ne-am întrebat o vreme din ce grup face parte, dar știm de ceva timp că este în tabăra lui Cyrus. A fost implicat de la bun început, Kate.

Brusc, am gura foarte uscată și mi-e greu să respir. Mă simt de parcă un pumn gigantic îmi strânge plămâni. Câteva secunde nici nu pot să răspund. Într-un final, zic cu voce răgușită:

– Nu te cred.

– Îmi pare rău, dar e adevărat. S-a cam terminat cu grupul lui Prudence. Acum, aproape toți aliații ei fac parte din Coloana a Cincea ori s-au mutat în grupul principal al organizației Cyrist International. Unii dintre ei nici n-au părăsit-o vreodată. I-au rămas loiali fra... Pufnește. Lui *Saul*. Dintotdeauna. Și sunt sigură că printre aceștia din urmă se numără și Kiernan Dunne.

– Te înșeli. Îl cunosc pe Kiernan. Știu cui îi e loial.

Julia Morrell Waters îmi aruncă un zâmbet scurt, încordat.

– Lucrurile se schimbă, Kate. Poate că acesta este singurul lucru constant în univers – totul se schimbă.

∞

Douăzeci de minute mai târziu, sunt din nou cu Trey, în mașina lui Max, îndreptându-ne spre casa lui Katherine. Țin în mână o tabletă criptată și securizată cu parolă, pe care am fost avertizată să o folosesc doar când sunt într-un